

KOR

Skov stod og stængte for de raske Svende;
aabent gik Havet ud mod Verdens Ende.
Glas kom, og Guld kom, fra det store Hav,
bort gynged Pelsværk og Rav.
Hvor gik det hen? Det suste dem i Sindet:
Tungt er det, daadløs at dø!
Glasbølger vælted, og Guldkyster skinned . . .
Selv drog Daner over Sø.

Viking og Købmand sejled samme Skude;
Vikingen rejste Rigerne derude,
Novgrad og London lever af hans Marv,
alt gik til Udlændings Arv.
Købmanden kom den lange Vej tilbage:
Malmet, dets Kraft og dets Glans,
Purpur og Perler og særsynet Sage —
vort blev alt, hvad der var hans.

Guder, som Hellas havde glemt at dyrke,
genskabtes herligt af vor Stammes Styrke
Babylons Drage vinged Slejpnars Hov;
Malmluren klang i vor Skov . . .
Spaniens Fjæld og Sortehavets Floder
vidner, hvor Vandreren foer:
Vidfaren Handel er Mandevids Moder,
Saga spejder hendes Spor.

